

Seychellit 1.2.-15.2.2010, [Cerf Island Resort](#)

[Seychellit](#)

1.2. ma

Klo 11:30 Jarkko vei meidät lentokentälle. Olimme liian aikaisessa, sillä virkailijat tulivat vasta myöhemmin. Matkatavarat lähtivät kohti määränpäätä ja me Helsinkiin klo 14:10. Helsingissä etsimme oman portin Pariisiin. Vajaa tunti ja lento Pariisiin. Lennolla söimme lentoaterian. Perillä olimme paikallista aikaa klo 18:10 (19:10 Suomessa) Charles de Gaullen isolla kentällä. Lentokone rullasi kilometrejä kiitorataansa. Autoja vilisti allamme tunneleita pitkin. Tuntui kuin olisimme ajaneet kaupungin katuja pitkin. Lentohallikin oli valtava. Puolijuoksua kiirehdimme omalle portille. Tuloterminaali oli 2D ja lähtö 2 F. Portti 52 oli tosi kaukana. Opasteet olivat onneksi hyviä. Matkaa tuli ehkä kilometri.

Meidät tsekattiin ja tavaroita pengottiin (matkalaukut menivät omia menojaan). Lentomme lähti ajoissa. Lennolla saimme todella maittavan itämaisin maustein höystetyn aterian. Yön yritimme nukkua parhaamme mukaan. Oli kieltämättä hieman vaikeaa.

Saapumisaika oli meille mysteeri, sillä Seychellien lentokentän aika oli Suomi +3 ja itse Seychellit +2. Saavuimme 20 minuuttia myöhässä. Nopeasti pääsimme kentällä ottamaan taksin Eden Island Marinan satamaan, jossa oletimme vastaanottoveneemme odottavan. Ei vain venettä kuulunut.

Soitimme hotellille, ei vastausta. Kysyimme rantapoliiseilta apua.. Hän kertoi, että suuntanumero on jätettävä pois. Jussi soitti uudelleen. Hotellilta sanottiin, että he odottivat meitä vasta seuraavana päivänä, mutta majoitus kyllä järjestyy. Noin tunnin satamassa oltuamme vene tuli meitä noutamaan. Vastassa oli englanninkielinen pariskunta, joka otti meidät ystävällisesti vastaan. Michael Vogt ja Marion Vogt: He kertoivat, että meille järjestyy jotain eli saimme isomman villan kuin mitä olimme varaamamme Hillsuide Villa. Saimme perusteellisen infon paikasta. Villaamme petattiin ja koska meillä oli nälkä menimme aamiaiselle. Huomattiin, ettei ollut muita. Ravintolasta oli merinäköala. Saimme hedelmiä, kahvia ym. Michael Eibl (front-office/quest manager) vei meidät villaamme ja huhu mikä villa! Saimme sviitin The Tortoise Suite(Bwa Nwanr). Se oli nimetty jonkun puun mukaan. Michael esitteli meille villa. Kaikkeaa oli ajateltu ihan sateenvarjoa ja rantalaukkaa myöten. Oli myös mahdollisuus keittää teetä ja kahvia. Minibaari oli täynnä. Huoneita oli kolme, kylpyhuoneita 2, toisessa poreamme. Kaksi tv-vastaanotinta. joista ei tosin näkynyt mitään, sillä edellisen päivän ukkosmyrsky oli katkonut yhteydet. Olimme villastamme enemmän kuin tyytyväisiä.

Dinner oli klo 19. Meidän oli käytävä sanomassa kokkimestarille, mitä halusimme illalliselle. Valitsimme kalaa. Ravintolassa huomasimme olevamme ainoata ja pikkuhiljaa meille selvisi, että olimme koko hotellialueen ainoat vieraat.

Saimme aamiaisen, joka oli hedelmäpitoinen. Mangot ja muut oli leikattu koristeellisesti. Aina saimme valkohomejuustoa myös. Meillä oli kaksi vaihtoehtoa, joissa toiseen kuului pekoniakin. Päivällä oli vielä yöllisen myrskyn merkkejä, joten pysyttelimme melko paljon sviitissämme ja lähiympäristöön tutustuen. Päivälliselle saavuimme klo 7 kuten siitä eteenpäinkin aina. Jussilla oli pitkät housut kuten oli vaatimus. Tarjoilu oli pöytään. Ensin oli pieniä katkaravusta tehtyjä

alkupaloja, sitten linssikeittoa. Seuraavana saimme sushia ja pääruokana kalaa ja riisiä. Kaikki annokset oli kauniissa asetelmissa vihanneksineen. Jälkiruokana oli jäätelöä ja hedelmäpaloja.

2.2. ti

Aamiaisen jälkeen lepoa. Sitten lähdimme snorkkeloimaan. Noudatimme Marionin ehdotusta snorkkeloida hotellialueen edustalla, jossa kuulemma voi nähdä jopa merihevosia. Rantahiekka oli valkeaa ja kovaa. Rantavesi oli matalaa pitkälle ja syvemmällä sameaa. Korallit olivat enimmäkseen kuolleita, mikä oli pettymys, eikä meriheppojakaan näkynyt. Oli pettymys, mutta kuulimme, että veden lämpötila oli tappanut koralleja eikä vuodenaikakaan ole paras. Vesihän oli jotain 30-asteista. Kalojakin oli vain vähän. Irtolevää oli sen sijaan runsaasti meidän törmäiltäväksi.

Rannalla olo polkuveneitä ja kanootteja. Kokeilimme polkuvenettä, jolla aioimme lähteä seuraavana päivänä tutustumaan muihin saariin.

Pulahdimme infinity- uima-altaalle. Menimme lepäilemään terassillemme suihkun jälkeen. Meillähän oli kaksi kylpyhuonetta, joten suihkuja piisasi. Nukuimme univelkaa pois.

Lähdimme asfaltoitua polkua katselemaan muita villoja ja kävelimme saaren huipulle. Ylhäällä oli helikopterikenttä, josta oli upeat näkymät viereisille saarille. Ne kuusi saarta muodostavat yhdessä luonnonpuiston Sta Anna's Natural Park: Sta Anna, Moyenne, Rondo, Longue, Cache ja sauremme Cerf. Näimme isoja lintuja, joita emme tietenkään tunnistanee. Kuvasimme isoja hämähäkkejä, jotka punoivat valtavia verkkoja pienen lammen reunalla.

Palattuamme villaamme, huomasimme, että oli siivottu ja pyyheliinat vaihdettu. Meistä pidettiin hyvää huolta.

Päivälliselle pukeuduttiin aina, Jussilla pitkät housut ja minulla pitkä mekko. Vastassa pyöreän ravintolan ovella seisoi koko henkilökunta meitä vastaanottamassa. Yksi pöydistä oli katettu ja siinä paloi kynttilä. Kokki tiedusteli joka aamu, kävisikö meille sellainen ja sellainen ruoka päivälliselle. Totta kai meille kävi, varsinkin saimme syödä paljon kalaa. Se vaan ei mennyt perille, että annokset saivat olla pienempiä. Minulla teki tiukkaa aterian loppusuoralla, kun oli jo monta erilaista herkullista annosta syöty.

3.2. ke

Nukuimme aamulla kymmeneen asti. Aamiaisen loppumisaikaan klo 11 tuli jo kiire. Meillähän ei ollut mitään muuta mahdollisuutta ruokailuun, kun koko pienellä maili kertaa maili saarella ei ollut muuta. Victoria on pääkaupunki, jonne piti mennä veneellä. Henkilökunta tuli sieltä aina aamuisin. Jopa spa-henkilökunta. Emme olleet vielä ihan varmoja, olisimmeko koko ajan ainoat asukkaat. Kuihuilimme muita villoja, mutta tyhjiä olivat.

Täytyy mainita kissoista. Pöytämme ympärille kokoontui kolme pikkukissaa. Olivat varmaan hotellin kissoja. Ei ehkä olisi pitänyt antaa makupaloja, mutta ne kerjäsivät niin sydäntäsärkevästi, että kyllä minä niille annoin brioria. Yksi oli punainen, hyvin nopea hyökkäämään herkkupalojen kimppuun. Se kerjasi naukuen. Harmaankirjava oli vaisumpi ja musta aivan avuton. Muut veivät siltä makupalan kesken syönnin. Yhtenä päivänä se osoitti erityistä aktiivisuutta ja piti puolensa.

Niitä syötettiin varmaan hotellin puolesta, joten olivat yleensä jo kylläisiä. Ruokailun jälkeen kissat häipyivät.

Edellisenä iltana oli sadellut, mutta nyt sää oli ihana. Teeveekin saatiin toimimaan. Ukkonen oli rikkonut sitä. Nettikin alkoi toimia. Jussi pani nukkumaan, mutta minä nautiskelin uima-altaasta, joka oli ihan vain meitä varten. Hotellivirkailija toi minulle pyyhkeen. Lepäilin aurinkotuolissa.

Kun Jussi heräsi, lähdimme nyt polkuveneellä kiertämään Cerfin saarta ja katsomaan muitakin rantoja. Polkeminen oli helppoa, mutta oli hyvin suojattava iho ja auringolta. Ile Longueta vastapäätä oleva ranta oli valkeaa kovaa hienoa hiekkaa. Täällä oli muutama rakennus, ilmeisesti kookoshedelmien kasvattajien. Kiinnitimme veneen ja puimme snorklausvälineet. Pitkään oli kahlomista. Sukellustossut pistin uimapuvun sisään. Pääsimme Longuen saarelle. Matkaa oli vain noin 400 metriä ja vain pieni osa siitä oli syvää. Näin merisiiliä, merimakkaraita ja joitakin tulipunaisia koralleja. Oli varottava, kun oli niin matalaa.

Perillä saarella meitä odotti pitkä hiekkariutta. Istuimme rannassa jonkun aikaa, mutta kun taivaalle alkoi kertyä pilviä, snorkkeloimme takaisin saarellemme. Nousuvesi mahdollisti meidän snorkkeloida rantaan asti. Onneksemme vene oli kuivalla hiekalla. Polimme hotellille.

Puhdistimme välineet suihkussa. Minä uin taas altaassa. Sisällä keitimme kahvit ja istuskelimme terassilla, kun sade ropisi iloisesti meren aaltojen tyrskyä kuunnellen. Olipa hyvä olo.

Ennen päivällistä (vai oliko se nyt illallinen, en osaa sanoa) kävimme kahden istuttavassa poreammeessamme. Uudet kylpyhuoneet oli taas tarjolla. Villassa oli tavallaan kaksi huoneistoa. Jussin tavarat laitettiin kakkoshuoneeseen, mutta nukuttiin ykköshuoneiston leveässä vuoteessa.

Vähän ennen kuin lähdimme syömään, oli ulkona ukonilma. Satoi ja jyrisi. Mielenkiintoista.

4.2. to

Jo kolmas päivä ja edelleen olemme ainoat asiakkaat. Villaamme siivotaan aina kun käymme muualla ja pyyheliinat vaihdetaan puhtaisiin.

Aamulla tein jokapäiväisen uima-allasjumpan.

Iltapäivällä kävelimme rannasta vasemmalle: Ranta oli aivan ihanaa valkoista hiekkaa. Kävelimme aivan saaren päähän. Upeita palmuja, muita puita ja pensaita kukkineen. Palmujen katveessa törmäsimme iloiseen ranskalaiseen seurueeseen. Nainen osasi englantia ja saimme selville, että he viipyivät saarella 2 kuukautta paitsi yksi onneton vain 3 viikkoa. Heillä oli yhteismajoitus ja nyt olivat aterioimassa rannalla. Olisipa mukava viettää lomaa tuommoisen porukan kesken.

Levon ja kahvin jälkeen lähdimme omasta rannasta snorkkeloimaan, nyt kauemmaksi kuin aiemmin. Yllätykseksemme kohtasimme enempi kaloja ja jopa koralleja. Vesi oli todella lämmintä. Illalla nautimme porealtaassa kynttilän valossa romanttisesti.

Päivä oli pilvinen, mutta silti paahtavan lämmin ja oli varottava säteilyä, joka oli voimakas pilviverhon läpi. Illalla näytti kirkkaalta ja Jussi lähti tuijottamaan tähtiä rannalle.

5.2. pe

Tukevan aamiaisen jälkeen Jussi oli huomaavinaan, että naapurihuvilaan oli tullut ihmisiä: näimmekin respassa pariskunnan. Emme kyllä nähneet heitä enää myöhemmin ja illalla söimme ihan yksin taas.

Varustimme itsemme snorkkelointivälineillä, vesipullolla, aurinkovoiteella ja isolla huivilla ja poljimme Ile Rondelle, mutta Ile Moyenne oli niin lähellä, että jatkoimme matkaa sinne. Vedimme veneen hiekkariutalle ehkä turhankin ylös, sillä laskuvesi ei ollut tullut vielä huippuunsa. Ranta oli todella matalaa, mutta kun snorkkeloimme Ile Moyennea kohti, niin saavutimme koralliriutan reunamaa. Oli jopa kaloja. Snorkkeloidessa irtonainen levä tarttui usein ihoon, mutta kun ei välittänyt siitä, niin mukava reissuhan se oli.

Sen jälkeen luimme hotellilla, että saareen "landing" maksaa 10 € ja silloin pääsee saaren ravintolaan ja kulkemaan saaren ympäri luonnonpuiston polkuja. Se oli jätettävä seuraavaan kertaan, kun ei rahaa ollut mukana. Sen sijaan lähdimme kiertämään saarta kahlaten. Seurasimme rapujen kiipeilyä kallioille. Vesi houkutteli minua aina välillä pulikoimaan.

Palatessa huomasimme veneemme olevan kaukana rannasta kuivalla maalla, joten meillä oli täysi työ irrottaa se ja raahata veteen.

Kotirannassa kokeilimme kanoottia. Sillä melominen tuntui helpolta ja päätimme käyttää sitä myöhemmillä reissuilla.

Reissu väsytti ja lepäsimme. Joimme kahvit ja teet terassilla. Jussi huomasi lepakoita lähivuonassa. Sää oli puolipilvinen ja paahtava.

6.2. la

Aamiaisen jälkeen moottorivene vei meidät Viktorian kaupungin satamaan klo 9 ja nouti meidät klo 14:30. Pääkaupunki Viktoria on pieni vain 23 000 asukkaan kaupunki. Se sijaitsee pääsaarella Mahé. Matalia siirtomaatyyliä taloja ja keskellä "Big Ben" englantilaiseen tyyliin. Oli markkinat ja väkeä oli runsaasti liikkeellä. Kadut ja ihmiset näyttivät hyvin siisteiltä. Liikenne oli vasemmanpuoleinen brittien peruja.

Keskellä kaupunkia oli mielenkiintoisen näköinen hindutemppeli, jonne oli avoin pääsy. Enpä ollutkaan ennen käynyt hindutemppelissä, joten menttiin sisään. Ulkona aurinko paistoi niin kuumasti, että puuvillamekkoni liimautui ihoon. Oli käytävä kaupassa ostamassa kevyempi asu. Käärmekuvioinen pitkä olkaiminen mekko oli matkalla oikein mukava jatkossa.

Menimme ravintola Pirate Arms ja tilasimme kerrosleivät ja olutta. Olin ostanut postikortteja ja niitä sitten kirjoitimme. Vessa oli ulkopuolella, mutta löysimme sen.

Luonnontieteellinen museo oli aika vaatimaton, mutta paljon saatiin tietoa. Lapsille oli oma nurkkaus. Matkamuistomyymälät olivat täynnään simpukka- ja koralliesineitä. Jussille ostettiin sininen hawaijipaita. Lisäksi pientä krääsää kuten pylyä muistuttava kahtiajakautunut kookospähkinä.

Menimme hyvissä ajoin satamaan odottamaan venettämme. Tummia pilviä alkoi kasaantua taivaalle ja olimme huolissamme. Ehdimme kuitenkin saarellemme ennen ukkosta. Ilta tiirailtiin lepakoita.

7.2. su

Jo toinen kirkas päivä. Lämpötila varmaan yli 30 astetta. Ilmasto Seychelleillä on mukavan trooppinen eli aina siinä 30 asteen molemmin puolin. Merituuli vilvoittaa mukavasti.

Aamiainen oli katettu edelleen vain meille. Emme ole nähneet muita mahdollisia asukkaita. Hieman kiusallista ylellisyyttä, että koko henkilökunta on meitä varten. Tulevat veneellä aamulla ja lähtevät illalla. Joka päivä siivotaan ja vaihdetaan kylpytakit ja pyyhkeet. Kun olemme illallisella, sillä välin laitetaan peti yökuntoon.

Aamiaisen jälkeen nousimme helikopterikentälle ja huomasimme, että hotellille rakennettiin kuutta uutta villaa. Porukkaa oli kai tulemassa. Nyt oli helmikuu ja kuulemma huhtikuu on sesonkiaikaa. Meille tämä aika oli oikein sopiva. Ja ihanaa. Kerran elämässä saa elää kuin rikkaat. Suomessa meitä odottaa ihan mukava, tosin kylmä sää. Siellä on tuttavat, ystävät ja sukulaiset. Se on aito rikkaus ja kaiken perusta. Maritalta tuli viesti Gambian matkalta. Ehdotin, että tavataan heti matkojemme jälkeen.

Sen jälkeen suuntasimme polkuveneellä suoraan Moyenneen nyt 20 euroa mukana. Olimme aivan hikisiä, hiki ihan valui. Saaren omistaja englantilainen sanomalehtitoimittaja Brendon Grimshaw on jo vanha mies. Maksun 20 € sanoi olevan tarpeen viskin ostoon. Hän oli 37-vuotiaana v.1962 ostanut 8000 punnalla tämän yhdeksän hehtaarin saaren ja perustanut sille maailman pienimmän luonnonpuiston. Hän eli siellä Robinson Crusoe-elämää - ei ihan yksin kuitenkaan vaan hänellä oli toinen mies Rene Lafortune apuna istuttamaan 16 000 puuta ja raivaamaan luonnonpolkua. Isänsäkin oli kuolemaansa 1987 ollut neljä vuotta ollut saarella. Hänet on haudattu sinne. Kolmesta kivistä yksi on hänelle ja yksi Renelle. Alkujaan ne olivat merirosvohautoja. Tämä Rene oli mennyt jossain vaiheessa naimisiin ja perustanut perheen, mutta auttanut silti viikolla saarella. Rene oli kuollut jo v.2007. Brendon Grimshaw on kirjoittanut kirjan "Another Grain of Sand" (Youtubesta löytyy [elokuva](#)). Harmi, ettei meillä ollut enempi rahaa mukana, jotta oltaisi voitu nyt ostaa kirja, mutta hotellimme haki sen myöhemmin meille. Siinä on omistuskirjoitus meille. Nyt tämä herra seisoi terassillaan puhuen puhelimessa pienet uikkarit jalassa. Hänellä oli ihan pieni kilpikonna kädessään. Kun oltiin tervehditty, hän antoi n. 10 sentin kokoisen kilpikonnavauvan käteeni, mutta varoitti puristamasta. Hän kasvattaa jättikilpikonnia, jotka saavat vapaana liikkua saarella. Ihme, että vauvat ovat noin pieniä. Kuljimme saaren ympäri 1,7 kilometrin polun ihaillen maisemia ja luontoa. Matkalla silitin isoja kilpikonnia.

Saarella on pitkä historia. Saarella ei ole ollut montakaan asukasta. Aiemmin se oli merirosvojen saari, ja siellä sanotaan kummittelevan.

Kierroksen jälkeen tutustuimme pieneen luonnontieteelliseen museoon, johon mies oli kerännyt kaikenlaista tavaraa ja valokuvia.

Vaikka Grimshaw oli viehtynyt ilmeisesti erakkoelämään, kun oli eristäytynyt saarelle, oli hän hyvin puhelias. Hän kertoi, miten tsunami oli iskenyt saarelle. Hän oli huomannut, miten saarten välistä

vesi oli kaikonnut. Hän oli heti huutanut turisteja tulemaan turvaan. Joku iso betoni möhkäle oli ollut likellä surmata heidät.

Polettiin kotirantaan. Oli kuuma ja snorkkeloimme vielä. Vesi oli paikoin ihanan viileää. Oli paljon kalaparvia. Nähtiin samoja kaloja kuin Punaisella merellä. Täällä el Ninja oli tappanut 90 % koralleista ja 80 % niitä syöivistä kaloista.

Illalla söimme taas kalaa. Eilinen kana ei ollut vakuuttanut meitä. Nyt kokki oli vaihtunut. Hän jutteli meille kehuun saarta. Ei sykloneja, ei tsunameja (virhe), ei vaarallisia eläimiä ja ihanteellinen ilmasto. Siitä olimme yhtä mieltä.

Jussi väitti nähneensä kolmessa muussa villassa valot, mutta ravintolassa on ollut joka päivä vain yhdet kattaukset. Ehkä villoissa vain kävi henkilökuntaa.

Köllöteltiin isossa sängyssä, Jussi katseli BBC:tä. Rankka päivä takana. Myöhemmin luin Grimshawin kirjasta, että hän pyhittää sunnuntain turisteilta. Ehkä ei pitänyt pahana, koska koko viikolla olimme varmaankin ainoat turistit. Myöhemmin olen lukenut, että hän kuoli kaksi vuotta meidän jälkeemme v.2012 87-vuotiaana. Nyt hän lepää isänsä kanssa saarella. Kolmas kivi oli alkujaan tarkoitettu tuntemattomalle vierailijalle, mutta sen sai Rene.

Luin myös netistä, että Grimshawille oli tarjottu saaresta 50 miljoonaa dollaria, mutta hän kieltäytyi. Hän ei halunnut, että saaresta tulisi miljonäärien lomanviettopaikka vaan että se pysyisi luonnonpuistona, jota kuka tahansa voisi tulla nauttimaan.

8.2. ma

Aamulla sateli, mutta se lämmintä ripottelua. Kun sade loppui ja aurinko alkoi paistaa, pulahdimme mereen puoli kahdelta - nyt kanootilla. Kiersimme saaren ja rantauduimme ensin paikkaan, josta snorkkelointi ei ollut kivaa, koska oli liian matalaa. Jatkoimme kaapelin kohdalle ja vedimme kanootin hiekalle. Nyt snorkkelointi tuotti iloa. Heti alkuun huomasin tulipunaisia siilejä. Pääsimme riutalle, jossa oli paljon erilaisia kaloja. Oli ihanaa kellua ja ihastella niitä.

Kanootti osoittautui mukavaksi kulkuvälineeksi ja jopa nopeaksi. Saaren toisessa päässä oltiin rakentamassa turistikeskusta. Välillä paikkaamme tuotiin veneseurue piknikille. Lähdimme jatkamaan matkaa.

Reissun jälkeen uin uima-altaassa. Tilasimme Tawny-portviinipaukut ja otimme jopa aurinkoa allastuoleilla. Otin valokuvan tarjoilijatyöstä nimeltä Miriam. Täkäläiset ovat luonnollisen kauniita valkoisine hampaineen.

Ennen illallista ja sen jälkeenkin tunnelmoimme terassilla kynttilän valossa ja olimme onnellisia.

9.2. ti

Ajattelimme lähteä St.Annan saarelle, mutta tulikin myrskyn tapainen. Nyt puolilta päivin näyttää pikkuhiljaa kirkastuvan. Otimme rennosti ja käytimme minibaaria hyväksi. Istumme kauniissa olohuoneessamme ja ihastelemme sisustusta, korituoleja, paneloituja seiniä, kaakelilattiaa jne.

Kaikki vastaa viittä tähteä kuten oli luvattu ja enempikin, sillä sviittimme hinta olisi yli 700 euroa per vuorokausi. Nythän saimme sen tavallisen villan hintaan.

Mietimme laitesukellusta. Maksaisi meiltä yhteensä 230 €/päivä. Koska täällä ei paljon koralleja, niin jäämme vielä miettimään (emmekä sitten ottaneetkaan).

Iltapäivällä tuuli tyyntyi ja sade lakkasi. Mahen saari tuli sumun keskeltä näkyviin. Meloimme lähipoukamaan ja snorkkeloimme pitkään. Lämmintä oli.

Illallinen oli taas vain meille. Oli tavan mukaan kynttilät. Tänään söimme pihviä punaviinin kera. Ja tietysti uskolliset kissaseuralaisemme ilmestyivät makupaloja kerjäämään.

10.2. ke

Heti aamusta hieno auringonpaiste ja tuultakin sen verran vähän, että matka St. Annan saarelle mahdollista. Kovasti oli melottava, mutta saavutimme saaren. Vedimme kanootin pitkälle rantaan kivien taakse, ettei vain karkaisi meiltä. Kävelimme hotellialueella. Rantaa pitkin meni puinen kävelysilta, jolla meitä tuli vastaan pariskunta. Täällä siis oli asukkaita. Löysimme jopa sukelluskeskuksen, muttei ketään ollut paikalla ja se ratkaisi, ettemme enää haikailleet laitesukelluksen perään. Hinnat näyttivät olevan 80 € päivä, mutta päällehan tulisivat vielä varusteiden hinta. Keskuksen nimi oli Cerf Island Diving Center. Käytin paikan vessaa hyväkseni ja kun tulin sieltä ulos, jalkani lipesi savikossa ja kaaduin. Onneksi ei käynyt muuta vahinkoa kuin että kengän hihna rikkoontui.

Hotellialue oli tasaista maata. Paljon oli istutettu palmuja. Villat olivat kivisiä, ei niin kauniita kuin meidän puisemme, mutta näyttivät kyllä ylellisiltä. Polkupyöriä oli talojen edustoille. Monelle sanoimme ”Bonjour”.

Meloimme rantaa pitkin ja löysimme aivan ihanan poukaman, jossa Jussi snorkkeloi minun tutkiessa rantaa.

Takaisin tullessa saimme meloa olan takaa, sillä oli noussut aallokkoa ja olihan sitä matkaakin pari kilometriä. Menimme omalle altaalle ja tilasimme cocktailit. Löysin altaan pohjalta avainnippun. Se kuului jollekin työmiehelle. Nyt ollaan kahvilla terassillamme. Jussi teki vielä rommipaukut meille. Poreamme alkaa olla täysi, aurinko paistaa, olo on mahtava. Nyt olemme valloittaneet kaikki luonnonpuiston saaret.

Tiesimme, että illalla ravintolaan tulisi porukkaa Mahen saarelta ja siksi olisi buffet-ateria. Näimme kun vieraita tuotiin veneellä. Heitä oli kymmenkunta. Menimme heidän perässä ravintolasaliin. Meille ojennettiin sisään tulolla viinilasit. Pöytämme paikalla oli pitkä pöytä seurueelle. Omamme oli erillään. Saimme tietää, että porukka oli yliopiston henkilöstöä –Australiasta Malesiasta ym.

Buffetti oli monipuolinen. Kokkeja oli kaksi ja tarjoilijat erityisen iloisella tuulella. Oli varmaan mukavaa, kun oli kerrankin toimintaa. Kävivät meiltäkin tuon tuostakin kyselemässä, onko kaikki hyvin. Porukka ei jäänyt saarelle yöksi tai en ole varma.

11.2. to

Aamulla ystävämme istuivat tavan mukaan pöytämme juureen. Punainen ensimmäisenä kuten tavallista. Se on ainoa naukuja ja yleensä hyvin nälkäinen. Tänään musta luovutti aikaisin, mutta harmaa keskipisimpään.

Kävimme ensimmäistä kertaa Internet-huoneessa respassa. Sen WC oli hieno. Oli kynttilät, tuoksui hyvältä. Pienet kangaspyyhkeet olivat nätit.

Tälle päivälle oli ohjelmassa ylittää saari keskeltä kukkulan yli. Aloitimme retken toisen keskuksen takaa. Siellä oli kyltti "Varo leijonaa". Tuo "leijona" – musta dobermanni otti Jussin isännäkseen ja oli oppaamme saaren toiselle puolelle. Oli viidakon tuntua ja kuumaa. Polku oli kapea ja jyrkkä. Matkalla näimme työmiehiä, jotka rakensivat uusia villoja. Polku päättyi rannalla olevaan pihaan, jolla asteli jättiläiskilpikonna. Opaskoiramme haisteli sitä, mutta onneksi konna ei purrut koiraa. Paluumatka oli yhtä kuumaa, mutta onneksi ripotteli hieman vettä.,

Hotellilla vietimme aikaa altaalla. Neljä muuta turistia tulivat lounaalta allasalueelle makoilemaan. Näyttivät lukevan englanninkielisiä lehtiä. Olivat nämä olleet hotellilla yötä vai ei, emme tiedä. Enää ei heitä myöhemmin nähty. Tilasimme tonnikalaleivät, kakkua ja vettä. Vaellusretki teki nälkäiseksi.

Illalla kynttilänvalossa poreammeessa, kahvit salongin puolella. Nyt loiotaan ja katsotaan telkkaria. Tipsejä annettu avokätisesti päivän mittaan. Huomenna Victoriaan.

12.2. pe

Aamiaisen (olemme jättäneet pois kaikki omeletit yms.) jälkeen meidät viedään klo 9:30 hurjaa vauhtia Victorian satamaan. Veneessä on kaksi 115 watin moottoria). Oli luvattu pilvistä, mutta päivä oli enimmäkseen aurinkoinen ja tietysti paahtavan kuuma. Jussi oli ottanut mukaan MasterCardin, joka ei käynytkään pankkiautomaatteihin. Kyselemällä saimme selville, että Big Benin vieressä olisi automaatti, joka hyväksyisi kortin. Näin saimme nostettua paikallista rahaa ja tehtyä ostoksia. Ostimme Jussille toisenkin hawaijipaidan, nyt vihreän. Minulle ostettiin sandaalit ja punainen kaapu, jota oli mukava pitää iltasella terassilla.

Kuljettiin kaupungilla ja katseltiin ihmisiä. Missään en ole nähnyt niin isoja kunnioitusta herättäviä pylyjä. Käytiin taas Pirates Armsissa. Takaisin tulimme klo 2:30. Oli alkanut tuulla kovasti, mutta silti snorkkeloimme .

Illallisella kissat olivat kylläisiä. Punainen ei edes huolinut tonnikalaa, joka olikin liian suolaista: Musta ei edes vaivautunut paikalle, mutta harmaalle vielä maistui.

13.2. la

Aamulla punainen kissa oli todella nälkäinen. Musta ei ilmestynyt paikalle. Annoin pullaa, kakkua ja valkohomejuustoa, joka oli kissojen herkkua.

Oli kova tuuli, mutta aurinkoista. Levon jälkeen meloimme kajakilla saaren eteläosaan. Kierrettiin lle Cache, joka on asumaton. Vedimme kajakin maihin ja menimme istuskelemaan veteen vilvoittelumielessä. Oli matalaa. Jatkoimme rakennettavan hotellin reunamalla olevalle

poukamalle, josta lähdimme snorkkeloimaan. Olikin hyvä paikka. Vesi oli kauempana viileämpää, joten näkyvyys oli kirkkaampaa ja parempaa. Riutalla oli paljon kaloja.

Tavan mukaan hotellilla taas altaalle, sitten lepäilyä, poreamme, kahvita ja tawny.

Täällä on alkanut käymään muutakin porukkaa. Tänään oli uima-altaalla perhe. Tyttö ja poika uivat altaassa. Sen sijaan aamiaisella ja illallisella on katettu vain meille. Mutta!

Illalliselle oli katettu viisi(5!) pöytää. Oli oikein menukin. Valitsimme gratinoituja simpukoita ja pihvin. Keittoja oli persiljakeitto. On viikonloppu. Ehkä täälläkin paikalliset ottavat viikonloppupaketteja. Nyt korkkaamme Oulun lentoasemalta ostamamme punaviinipullon. Huomenna on puolivuotis-hääpäivä, mutta silloin emme voi juhlia, kun maanantaiaamulla on aikainen lähtö. Lentomme lähtee klo 9:50.

14.2. su

On Valentin päivä ja meidän ½-vuotis hääpäivä. Kajakilla meloimme snorkkeloimaan Cerfin saaren pohjoisen poukamaan. Hyvä paikka, koska paljon kaloja. Aurinko paistoi. Samaan poukamaan tuli seurue piknikille. Mies muisti tavanneensa meidän aiemmin samassa poukamassa.

Pakattiin laukumme, otimme vielä paljon valokuvia. Kirjamme haettiin Moyennelta.

Illallinen olikin sitten juhlava. Oli vastaanottodrinkit ja matamille ruusu. Orkesterikin oli paikalla. Nytkin oli ruokamenu ja tarjoilu tapahtui tarpeeksi hitaasti, että ehti sulatella edellistä ruokaa. Meitä oli neljä pöytäseuruetta. Orkesteri soitti hyvää musiikkia. Tanssimme Jussin kanssa kappaleen "It's the last dance". Tuli haikea olo. Kävimme vielä maksamassa respassa ylimääräiset menomme. Ne tekivät noin 500 €. Huoneessamme oli aamiainen valmiina huomista varten.

15.2. ma

Herätys klo 5:45. Syötiin aamiainen ja juotiin kahvit. Hotellipojat hakivat laukumme. Vene tuli meitä hakemaan klo 6:45. Michael Vogt ja Marion Vogt olivat hyvästelemässä meitä. Kiitimme mukavasta kahdesta viikosta ja lupailimme tulla toistekin. Se on jäänyt ja jää haaveeksi.

Mahen rannassa meitä odotti taksi (20 €). Kentällä huomasimme, että vaikka koneemme piti lähteä klo 9:50, oli uusi aika 11:10. Mitenkähän Pariisista ehtisimme Suomeen menevään koneeseen. Virkailija kertoi, että meille jäisi tunti aikaa Pariisin kentällä vaihtaa konetta. Täytyy vain toivoa, että kone lentää lujaa.

Nyt klo 8:30 ja pakolliset tax fret tehty. Lento lähti myöhässä ja myöhästyi vielä enempi matkalla. Pariisissa oltiin klo 19:30. Kone rullasi pitkään ja kun pääsimme terminaaliin, oli meillä kilometrin matka portille, josta koneemme olisi pitänyt lähteä jo puoli tuntia sitten. Monen kyselyn jälkeen löysimme "Connection Cancel"-tiskille. Siinä oli toinenkin suomalainen pari, joka röyhkeästi etuili meitä. Naisvirkailija oli hitain näkemäni eikä saanut varattua meille hotellia. Siihen tuli miesvirkailija ja alkoi tapahtua. Meille sanottiin, että on varattu huone hotellista Companile'en. Jatkolento Helsinkiin olisi seuraavana päivänä klo 12:20. Hän varasi meille myös lennon Helsingistä Ouluun.

Hotellin löytäminen oli oma seikkailunsa. Menimme bussiterminaliin, jossa oli bussi ja siinä kyltti hotel Companile. Lisäksemme oli toinen matkustaja, joka meitä oli opastanutkin bussiterminalissa. Bussi kulki pimeitä teitä pitkän matkan ja pysähtyi sitten Selvisi, että oli väärä hotelli. Piti tulla takaisin ja vaihtaa toiseen bussiin. Tämä ranskalainen toinen matkustajakin oli erehtynyt, joten emme tunteneet itseämme kovin tyhmiksi. Häneltä saimme selville, että meidän on jäättävä rautatieasemalla pois ja sieltä otettava oikea bussi. Jouduimme odottamaan bussia 20 minuuttia ja kun se tuli, ei siinä lukenut mitään. Onneksi oli tuo ranskalainen, joka osasi kysyä ja niin pääsimme oikeaan bussiin.

Hotellilla meille tarjottiin illallinen viineineen. Huone oli tavattoman kylmä, eikä meillä ollut mitään lämmintä vaatetta, koska matkalaukkumme oli lentokentällä. Olisi kannattanut ottaa se sieltä. Uloskaan ei kannattanut mennä, sillä oli talvi ja maa oli kuurainen. Otettiin kuuma kylpy ammeessa. Nukuimme sikeästi ja pitkään. Aikaero oli kolme tuntia Seychelleihin, joten heräsimme klo 4:00, kun se vastasi Seychellien aikaa 7:00. Aamiainen oli ranskalaiseen tyyliin paljon pullia. Ei oikein maistunut.

Lentomme lähtisi klo 12:20, joten lähdimme bussilla kentälle klo 10, jotta olisi aikaa löytää valtavasta rakennuksesta (De Gaulle) oma portti. Minulla oli reppu ja siinä Seychellin tax freesia ostettu rommipullo. Sitä ei nyt saanut ottaa koneeseen vaan reppu piti laittaa ruumaan. Ja niinhän siinä kävi, ettei se sitten ollut meidän kanssa yhtä aikaa Oulussa. Se tuotiin seuraavana päivänä kotiin rommille haisten. Pullo oli mennyt rikki. Nyt sitten Grimshawin kirjakin sai oman mausteensa – ei hänen lempijuomansa viskin, mutta sentään rommin.